

col·laboració : LES 3 PARAULES

Què són: la paraula escrita, la paraula televisiva i la paraula radiofònica. Quina és la primera, quina la segona i quina és la tercera? Potser cap o potser cada una de les tres. Es clar que si es mira bé la paraula segona, i llavors es passa a la tercera, podríem dir que deuen la seva existència a la primera, que és la paraula escrita. Però una vegada que foren incorporades a la seva exclusiva missió, llavors la cosa canvià i cada una de les dues esdevingué el que pugui ser.

La paraula en la televisió sembla que sigui la mateixa que la paraula en la ràdio. O a l'inrevés. Però si pensem bé que la primera d'aquestes dues, la de la televisió, també la podríem dir la paraula "vista" i la segona, la de la ràdio, la paraula invisible, ja començarem a veure el grau d'interés que puguin tenir l'una i l'altra.

I per tal de mirar de fer - ho més clar, pensem en els doblaments (doblatges) de totes les pel·lícules hagudes i per haver, que a casa nostra han estat sempre en castellà. No es pot dir que després del camí, s'ha arribat a un grau de perfecció admirable en les veus dels dobles? Que encara que sigui la veu de la paraula "vista" en els personatges, resulta ser la del doble la paraula "amagada", la que molt sovint millora la figura interpretativa de la pel·lícula? Només cal pensar que, alguna vegada, s'ha donat el cas d'haver doblat la veu d'algun artista en el seu propi idioma.

Aquest fet, doncs, de la paraula radiofònica el podem tenir, sense cap dubte, com un alt servei de la ràdio a la paraula escrita per a la cultura, per a l'autèntica informació, per a l'autèntic esbargiment. Un honorable servei que per procedir d'un impuls interior, que vol dir espontani, com ho és el d'aquesta emissora de Ràdio Sant Feliu, resulta ser un servei desproveït de farandola esnobista.

Paraula radiofònica, que vol dir, paraula escoltada i esperada. Sempre a punt d'informació. A punt de delitar - nos, sense cap mena d'imposició, sense cap gest pompós.

En un altre temps dels passats, la nostra ciutat també tingué una emissora com aquesta d'ara. Ràdio Juventud de la Costa Brava també nasqué de l'impuls espontani d'uns joves tal com ha nascut aquesta d'ara. I també anava alegrement endavant com aquesta emissora de Ràdio Sant Feliu. Però el destí ineludible no volgué que anés creixent i en un dissortat dia desaparegué. Això és un fet que cal tenir molt present. Perquè una emissora de ràdio és quelcom més que un passatemp, si és que es volgués fer prevaler aquesta divisa. Una emissora de ràdio és un punt d'expansió del bon dir, del culte a la bona paraula, part essencial d'una autèntica formació educativa.

I si la tasca està en mans d'uns joves que no els veiem, perquè si tenen una, dues hores i molt més de temps lliure les esmercen a l'emissora, però que els escoltem i els pressentim senzills, amics, equilibrats, ja que els sabem nets de cap mostra de pompa o fumarola de superioritat, llavors, millor que millor per a tenir envers ells i la seva espontània tasca que és Ràdio Sant Feliu, tota la nostra simpatia i ajuda.

I de les tres paraules, res més? No, res més. Potser algun altre dia, anem a saber. Ara per ara s'ha volgut intentar, dintre la humilitat del coneixement d'un, el valor de la paraula radiofònica sobre el de la televisiva. On hi podem afegir, per exemple, el mèrit de fer teatre sobre el de fer cinema. En el primer cas, t'equivoques en les paraules dalt l'escenari, i ja has rebut. Que és el mateix cas de la Ràdio. En canvi en el cinema, és de suposar que si un s'equivoca, surt la paraula de: corten, corten, i tot ja queda arreglat.

Però, per acabar, sí que queda una sola paraula, que no és cap de les tres. Es la paraula que té el poble envers l'emissora de Sant Feliu. Paraula senyera si vol donar - li vida.